

Sygn. akt III AUa 1695/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Małgorzata Micorek-Wagner

Sędziowie: SA Marcjanna Górską (spr.)

SO del. Sylwia Gózdź

Protokolant: st.sekr.sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2016 r. w W.

sprawy K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji K. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 września 2015 r. sygn. akt XIII U 2758/14

I. oddała apelację;

II. wniosek K. M. o ustalenie wysokości emerytury przy uwzględnieniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. decyzji z dnia 13 października 2006 r., zawarty w jego piśmie procesowym z dnia 23 listopada 2016 r. przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W..

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 października 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. ponownie ustalił wysokość emerytury K. M. uwzględniając do jej wyliczenia 41 lat, 8 miesięcy okresów składkowych oraz 5 miesięcy okresów nieskładkowych. Od 1 października 2014 r. wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła 2.092,07 zł.

Kolejną decyzją z dnia 16 października 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. odmówił K. M. prawa do emerytury wyliczonej na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podnosząc, że ubezpieczony nie spełnia warunków do obliczenia świadczenia na podstawie wyżej wymienionego przepisu, gdyż od dnia 1 września 2001 r. pobiera emeryturę przyznaną na podstawie art. 32 powołanej ustawy.

W odwołaniu złożonym od tych decyzji K. M. domagał się ich zmiany i przyznania mu emerytury na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i obliczenia jej wysokości na podstawie art. 26 w związku z art. 55 wymienionej ustawy.

Nadto wniósł o obliczenie wysokości rocznych zarobków za okres pracy 9 lat - od 1971 r. do 1979 r. na podstawie załączonych angaży i innych dokumentów przy uwzględnieniu przepracowanych godzin nadliczbowych. Do odwołania skarżący załączył kopię legitymacji ubezpieczeniowej, świadectwo pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w W. z określoną stawką godzinową.

W toku postępowania odwołujący się podtrzymał stanowisko zajęte w sprawie oraz przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w (...) Sp. z o.o. (dawna nazwa (...)) za rok 2001 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że ubezpieczony nie spełnia warunków do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 55 tej ustawy ponieważ z wnioskiem o emeryturę z tytułu ukończenia 65 roku życia wystąpił przed 31 grudnia 2008 r..

Wyrokiem z dnia 14 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 14 października 2014 r. w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do obliczenia wysokości emerytury K. M. w oparciu o wskaźnik podstawy wymiaru wynoszący 140,93 %; w pozostałym zakresie oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że K. M., urodzony (...), decyzją z dnia 8 sierpnia 2001 r. nabył prawo do emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych od dnia 27 sierpnia 2001 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 140,72 %, a kwota bazowa 2.368,70 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 39 lat i 4 miesiące okresów składkowych oraz 4 miesiące okresów nieskładkowych.

Odwołujący się w dniu 26 września 2006 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego i decyzją z dnia 13 października 2006 r. organ rentowy przyznał skarżącemu emeryturę od 1 września 2006 r.

W dniu 29 września 2014 r. odwołujący się złożył wniosek o dokonanie przeliczenia emerytury według nowych zasad, przy uwzględnieniu wysokości zarobków od 1964 r. oraz zarobków z 10 lat, tj. od 1971 r. do 1980 r. W rozpoznaniu przedmiotowego wniosku organ rentowy w dniu 14 października 2014 r. wydał zaskarżoną decyzję. Następnie w dniu 16 października 2014 r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą skarżącemu przeliczenia emerytury w myśl art. 26 ustawy emerytalnej. W toku postępowania organ rentowy dokonał wyliczenia emerytury skarżącego w oparciu o zaświadczenie Rp-7 z dnia 15 grudnia 2014 r., w którym podano wynagrodzenie za rok 2001 w kwocie 12.574,38 zł. Uwzględnienie wskazanego wynagrodzenia nie wpłynęło na wysokość wskaźnika podstawy wymiaru emerytury obliczonego w oparciu o zarobki z 20 najkorzystniejszych lat, który pozostawał na dotychczasowym poziomie, tj. 140,72 %. Wynagrodzenie za 2001 r. stanowi 50,82 % średniej płacy, podczas gdy najniższe wynagrodzenie przyjęte do podstawy wymiaru emerytury, tj. wynagrodzenie z 1984 r., to 112,23 % przeciętnego wynagrodzenia. W dalszej części swoich ustaleń Sąd Okręgowy wskazał, że w celu weryfikacji stanowisk stron dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy emerytury K. M. za lata 1971-1980 z uwzględnieniem rzeczywistych zarobków odwołującego się w okresie od dnia 3 marca 1971 r. do dnia 30 kwietnia 1980 r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w W., zlecając ich wyliczenie na podstawie angaży ze stawkami zaszeregowania, świadectw pracy i innych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach organu rentowego, przy przyjęciu, że odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy.

Biegła z zakresu rachunkowości T. O. w opinii z dnia 24 czerwca 2015 r. przyjęła w swoich obliczeniach dwie wersje wynagrodzenia odwołującego się za okres pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w W., tj. minimalnego oraz wg stawki godzinowej. W myśl pierwszego wyliczenia (wg wynagrodzenia minimalnego) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia za 20 lat wyniósł 140,72 %, natomiast przyjmując do obliczeń stawkę godzinową - wwpw z 20 lat wyniósł 140,93 %. Wyliczenie wwpw z 10 lat kalendarzowych z 20-lecia 1981-2000 wyniósł 134,05 %. Z powyższego zestawienia wynika, iż najkorzystniejszym wariantem dla odwołującego jest ustalenie wskaźnika podstawy wymiaru z 20 lat ubezpieczenia z całego życia z uwzględnieniem stawek godzinowych w wysokości 140,93 %.

Biegła na podstawie dokonanej analizy dokumentacji ustaliła kwotę emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia liczonego wg stawek godzinowych za okres od dnia 3 marca 1971 r. do 30 kwietnia 1980 r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w W., która na dzień wydania decyzji (14 października 2014 r.) wyniosła 2.535,87 zł a wg organu rentowego 2.533,04 zł. Za okres od 3 marca 1971 r. biegła przyjęła wynagrodzenie wg wstawek godzinowych. Wynagrodzenie za pozostałe okresy ustaliła natomiast wg wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz poświadczeń ZUS. Za okresy nieudowodnione biegła przyjęła wynagrodzenie minimalne. W zakresie żądania odwołującego się, co do uwzględnienia wynagrodzenia za okres pracy od 7 października 1963 r. do 31 października 1964 r. w oparciu o uśrednione zarobki wpisane do legitymacji ubezpieczeniowej, biegła wskazała, że wynagrodzenie takie nie może zostać uwzględnione ponieważ brak jest w legitymacji wpisu ile konkretnie wynosiło wynagrodzenie za rok 1963, a ile za rok 1964. Jednocześnie biegła zaznaczyła, że nawet gdyby przyjąć powyższe żądanie odwołującego się, co do uznania, że we wskazanym okresie osiągał wynagrodzenie w wysokości 2.046,00 zł miesięcznie, to i tak nie miałyby to wpływu na zmianę wskaźnika wysokości podstawy, ponieważ wyniosłby on odpowiednio 27,14 % za rok 1963 oraz 109,06 % za rok 1964. Natomiast najniższy wskaźnik przyjęty do ustalenia podstawy wymiaru wynosi 116,29 %.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i aktach rentowych, jak również w oparciu o opinię biegłej z zakresu rachunkowości, zaznaczył przy tym, że wiarygodność dokumentów nie była podważana przez żadną ze stron, zaś opinię biegłej z zakresu rachunkowości, ze względu na jej szczegółowość, jasność i kompleksowość, przyjął jako swoją.

Dokonując oceny tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie K. M. od decyzji organu rentowego z dnia 14 października 2014 r. zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd podkreślił, że biegła z zakresu rachunkowości jednoznacznie ustaliła, iż okres pracy odwołującego się w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w W. winien zostać obliczony przy zastosowaniu stawki godzinowej. W tak przyjętym obliczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia skarżącego z 20 lat wyniósł 140,93 %, zamiast 140,72 % i jest dla K. M. korzystniejszy niż ten, wyliczony przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Kwota emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia liczonego wg stawek godzinowych za okres od dnia 3 marca 1971 r. do 30 kwietnia 1980 r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w W. na dzień wydania decyzji (14 października 2014 r.) wyniosła 2.535,87 zł, natomiast a wg organu rentowego 2.533,04 zł.

Z tych względów i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 14 października 2014 r.

Przystępując do oceny zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 16 października 2014 r. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że zgodnie z treścią art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 (tj. po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz legitymowaniu się okresami składkowymi i nieskładkowymi wynoszącymi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Sąd Okręgowy powołując się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2013 r. (sygn. III AUa 1086/12) podniósł, że przepis art. 55 powoływanej ustawy, nie stanowi samodzielnej podstawy przyznania emerytury, umożliwia jedynie ustalenie najbardziej korzystnej wysokości świadczenia przyznanego na podstawie art. 27. Mianowicie pozwala na ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na starych zasadach według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60/65 lat życia i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

Odnosząc się do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, Sąd pierwszej instancji wskazał, że bezspornym było, iż odwołujący się posiada wymagany okres składkowy oraz nieskładkowy, zaś w dniu 27 sierpnia 2006 r. ukończył

powszechny wiek emerytalny i złożył wniosek o ustalenie emerytury, która została mu przyznana decyzją z dnia 13 października 2006 r.

Sąd pierwszej instancji zauważył, że zagadnienie będące przedmiotem sporu w niniejszej sprawie stanowiło przedmiot rozważań Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. II UZP 4/13, gdzie wskazano, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 powoływanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Uwzględniając powyższe stanowisko Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy podniósł, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, iż skarżący nabył prawo do świadczenia emerytalnego z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego już mocą decyzji pozwanego organu z dnia 13 października 2006 r. Tym samym nie sposób przyjąć, iż spełnił on wymagania określone w art. 55 cytowanej ustawy emerytalnej, gdyż wnioskiem z dnia 29 września 2014 r. nie wystąpił po raz pierwszy o przyznanie emerytury z art. 27 ustawy emerytalnej.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie skarżącego w pozostałym zakresie, o czym orzekł jak w punkcie drugim wyroku.

Apelację od tego wyroku złożył ubezpieczony K. M.. Zaskarżając wyrok w części oddalającej odwołanie od decyzji z dnia 16 października 2014 r. zarzucił mu naruszenie art. 53, 55 i 55a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz.1440 ze zm.) - poprzez błędną ich wykładnię i ich niezastosowanie. Ponadto ubezpieczony podniósł, że nasuwa się wątpliwość, czy Sąd Okręgowy nie pomylił przeliczenia emerytury z jej przyznaniem.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uwzględnienie apelacji i o orzeczenie, co do istoty sprawy, względnie uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji lub też bezpośrednio organowi rentowemu.

W uzasadnieniu apelacji odwołujący się podniósł, że analizując uzasadnienie zaskarżonego wyroku, należy dojść do wniosku, że Sąd Okręgowy wywiódł, że jego zdaniem - nie obowiązuje konstytucyjna zasada równości wobec prawa, z uwagi na wiek wnioskodawcy K. M..

Należałoby przez to rozumieć, że obywatele Rzeczypospolitej Polskiej dzielą się w tym przypadku na dwie /a może więcej/ grupy; na tych, którym przelicza się świadczenia emerytalne na znacznie korzystniejszych warunkach i na całą resztę pozostałych uprawnionych do tego prawa, czy raczej przywileju.

Nadto skarżący zaznaczył, że uprzednio państwo polskie, poprzez ustawę "kazało" zniszczyć dokumenty płacowe wytworzone przed 1980 rokiem, co oznaczało konieczność żmudnego dochodzenia swoich praw i występowania w nieodpowiadającej wnioskodawcy roli petenta.

Dodatkowo apelujący zwrócił się z prośbą, by Sąd rozważył możliwość zastosowania nowych regulacji prawnych ustawy emerytalnej a w tym obowiązujących od 1 maja 2015 r. w obliczeniu jego emerytury według nowych zasad, uwzględniając zasadę kapitałową - ponieważ wbrew stanowisku Sądu Okręgowego i ZUS wnioskodawca spełnia wszystkie warunki do obliczenia emerytury w korzystniejszej wysokości według nowych reguł ustalonych w ustawie emerytalnej. Wobec powyższego, zdaniem skarżącego, apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

W uzupełnieniu zarzutów apelacji (pismo z dnia 23 listopada 2016 r.), K. M. podniósł, że Sąd Okręgowy nie dopatrywał się w swej ocenie, że po ukończeniu 65 roku życia skarżący podlegał ubezpieczeniom społecznym nawet przez okres 37

miesiący i nie zastosował ust. 4 art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Nadto skarżący nadmienił, że Sąd Okręgowy nie zastosował art. 55 i 55a wymienionej ustawy, wskazując, że wbrew stanowisku Sądu a także organu rentowego, decyzją z dnia 13 października 2006 r. zostało ustalone jedynie prawo do emerytury powszechnej a nie jej przeliczenie. Tymczasem przepis art. 55 ustawy, znajdujący się w rozdziale 4 zatytułowanym „ustalenie wysokości emerytur”, nie dotyczy przyznawania emerytury lecz sposobu jej obliczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka podlegała oddaleniu. Przystępując do oceny prawidłowości zaskarżonego wyroku, warto przypomnieć, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji (art. 378 k.p.c.), wyznaczonych zakresem zaskarżenia. Oznacza to, że przedmiotem instancyjnej kontroli Sądu Apelacyjnego, jest rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, w części oddalającej odwołanie od decyzji z dnia 16 października 2014 r.. Taki zakres zaskarżenia został bowiem w sposób wyraźny określony w apelacji K. M.. W rezultacie rozpoznanie sprawy w postępowaniu apelacyjnym sprowadzało się do oceny, czy prawidłowe jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, który przyjął, że ubezpieczony nie spełnia warunków do ustalenia prawa do emerytury i wyliczenia jej wysokości na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Możliwość takiego obliczenia przedmiotowego świadczenia przewidziana została w art. 55 wymienionej ustawy. Przepis ten stanowi, że ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Jak zatem wynika z treści tego przepisu warunkiem wyliczenia emerytury ubezpieczonemu będącemu mężczyzną, urodzonemu przed dniem 31 grudnia 1948 r. według zasad przewidzianych w art. 26 omawianej ustawy jest łączne spełnienie następujących warunków: 1) kontynuowanie ubezpieczeń emerytalnego i rentowych po ukończeniu 65 roku życia, 2) złożenie wniosku o emeryturę (przewidzianą w art. 27 ustawy) po dacie 31 grudnia 2008 r., 3) emerytura obliczona na podstawie art. 26 ustawy jest wyższa od obliczonej na podstawie art. 53. Odnosząc zatem treść omawianego przepisu do stanu faktycznego sprawy, Sąd Apelacyjny, nie znalazł podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu pierwszej instancji, który przyjął, że ubezpieczony nie spełnia warunków pozwalających na obliczenie emerytury według zasad określonych w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Trafnie bowiem Sąd Okręgowy wskazał, że K. M. nie spełnia warunku dotyczącego złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej po dacie 31 grudnia 2008 r. Jak wynika bowiem z dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych, ubezpieczony będąc uprawnionym od 27 sierpnia 2001 r. do emerytury w obniżonym wieku (z tytułu pracy w szczególnych warunkach), w dniu 26 września 2006 r. złożył wniosek o ustalenie mu prawa do emerytury (k.3 a.r.). Wprawdzie w piśmie tym zatytułowanym „Podanie” ubezpieczony wskazał, że prosi o przeliczenie emerytury, jednocześnie jednak zaznaczył, że w dniu 27 sierpnia 2006 r. ukończył 65 lat. W rozpoznaniu przedmiotowego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 13 października 2006 r. przyznał K. M. prawo do emerytury od dnia 1 września 2006 r., co prawidłowo ustalił Sąd pierwszej instancji. Nie ma zatem racji skarżący sugerując, że Sąd Okręgowy pomylił fakt przeliczenia emerytury z jej przyznaniem. Dodatkowo zauważyć należy, że w treści wymienionej wyżej decyzji z dnia 13 października 2006 r. organ rentowy wskazał, że podstawę wymiaru emerytury stanowi podstawa wymiaru wcześniej przyznanej emerytury, co wyraźnie potwierdza odrębność przyznanego świadczenia. Ubezpieczony zresztą, nie kwestionował faktu złożenia wniosku o emeryturę w związku z ukończeniem 65 lat życia, nie czyni tego także w złożonej apelacji.

Nie ma też racji skarżący jakoby argumentacja przedstawiona przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu omawianego rozstrzygnięcia, wskazywała na nieobowiązywanie konstytucyjnej zasady równości obywateli wobec prawa. Wręcz przeciwnie, Sąd pierwszej instancji, odwołując się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt II UZP 4/13, zauważył, że przepis art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, umożliwiając ubezpieczonemu urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, "zrównuje" w pewnym sensie sytuacje tych osób (urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r., które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej)

mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej na nowych zasadach.

Warto w tym miejscu zauważyć, odwołując się do uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. K 2/12, że w nowym systemie emerytalnym, wdrażanym od 1 stycznia 1999 r., wysokość otrzymywanego świadczenia uzależniona jest od wysokości wnoszonej do systemu składki i poziomu stopy zwrotu z inwestycji (jest to tzw. system zdefiniowanej składki). Znaczy to, że każdy ubezpieczony finansuje własną emeryturę, której wysokość ma ścisły związek z wysokością środków włożonych do systemu w postaci składek. W przypadku zatem ubezpieczonych urodzonych przed 31 grudnia 1948 r. ustawodawca stworzył możliwość kontynuacji ubezpieczeń emerytalnego i rentowych po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego określonego w art. 27 ustawy, a w konsekwencji możliwość ustalenia wysokości emerytury w systemie tzw. zdefiniowanej składki (art. 26 ustawy), jednakże skorzystanie z tej możliwości jest prawem ubezpieczonego.

Za nietrafny uznać należy także podnoszony przez apelanta zarzut dotyczący niezastosowania przez Sąd pierwszej instancji art. 55a ustawy emerytalnej, a który to przepis, zdaniem skarżącego, pozwala przyjąć, że spełnia on warunki do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy.

Przedstawione w apelacji rozumienie tego unormowania, zdaniem Sądu odwoławczego, nie znajduje uzasadnienia w jego treści. Mianowicie w myśl art. 55a przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27 (ust. 1). Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne (ust. 2). Prawo do emerytury ustalone przed osiągnięciem wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura na podstawie art. 27, obliczona zgodnie z art. 26 (ust. 3). Jak zatem wynika z samego brzmienia cytowanego przepisu, dodanego z dniem 1 maja 2015 r. ustawą z dnia 25 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 552), nie tworzy on nowego stanu prawnego a jedynie go potwierdza i doprecyzowuje. Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 7 czerwca 2016 r., III AUa 1780/15 (LEX nr 2071307) „wobec jednolitej wykładni art. 55 u.e.r.f.u.s. przyjętej w orzecznictwie sądowym, uznać należy, iż jego normatywny sens wyznaczony został przez judykaturę”. Za prawidłową nie może być uznana także dokonana przez skarżącego wykładania art. 55 ustawy, a mianowicie, że przepis ten nie dotyczy przyznawania prawa do emerytury lecz sposobu jej obliczenia na wniosek uprawnionego złożony po 31 grudnia 2008 r.. Zgadając się ze skarżącym, że przepis ten dotyczy sposobu wyliczenia emerytury, zauważyć należy, że przewidziana w tym przepisie możliwość obliczenia świadczenia na podstawie art. 26 odnosi się wyłącznie do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym (na podstawie art. 27 ustawy) jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat a wniosek o tę emeryturę (a nie o jej obliczenie) został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego zawartego w piśmie uzupełniającym apelację, dotyczącego nieprawidłowości w wyliczeniu emerytury wynikającej z faktu niezastosowania przez ZUS art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd odwoławczy uznał, że nie mógł on być przedmiotem merytorycznej oceny instancji odwoławczej albowiem w dotychczasowym postępowaniu nie podlegał jeszcze ocenie organu rentowego. Uznając zatem, że jest to nowe żądanie, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. przekazał je do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.